

Danilo Cedilnik – Den: Strmim v svet strmin

Knjižnica Cirila Kosmača v Tolminu, 9.12.2015 ob 19.00

»Ko sem kot desetletnik v neki knjigi videl fotografijo K2 z ledenika Baltoro, sem ostrmel nad mogočnostjo prizora. Podoba se je tako globoko vtisnila vame, da sem 50 let kasneje na istem mestu na Baltoru občutil enako osuplost in vznemirjenje, ko sem sedeč na skali delal akvarel te izjemno lepe in mogočne gore.« (D.C.-Den)

DANILO CEDILNIK, rojen leta 1947 v Ljubljani, je po končani šoli za oblikovanje nadaljeval študij na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po poklicu je likovni pedagog. Ob koncu 60. in v 70. letih je največ plezal z Borom Krivicem, Stanetom Belakom-Šraufom, Mitjem Koširjem, Marjanom Manfredo in Vikijem Grošljem. Bil je član odprav v Hindukuš leta 1970, na Makalu leta 1972 in 1975, Kangbačen 1974 in Hindukuš 1979. Z Nejcem Zaplotnikom, dr. Jožetom Andlovicem in Alešem Kunaverjem je bil med prvimi inštruktorji v nepalski šoli za gorske vodnike v Manangu.

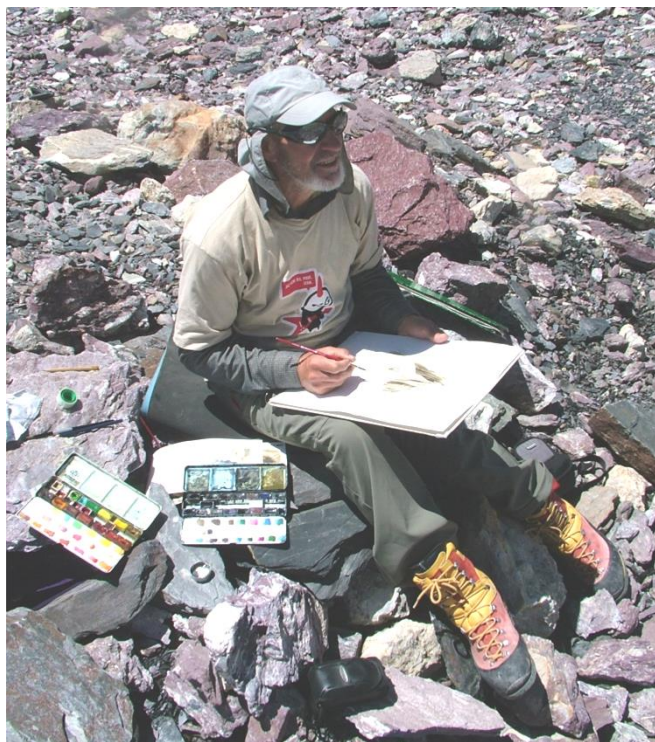
Ukvarja se z oljnim in akvarelnim slikarstvom, grafiko in knjižno ilustracijo. V svojih delih največ upodablja gorski svet - od domačih Alp pa do Himalaje, ki jo kot član mnogih alpinističnih odprav pozna na svojstven način. Je avtor in soavtor več knjig, gorski reševalec in gorski vodnik. Od leta 1980 je član Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov.

Predavanje Danila Cedilnika – Dena bo kombinacija posnetkov z njegove alpinistične poti in likovna upodobitev (grafike, olja, akvareli) narave, predvsem gorskega sveta, od naših Alp pa do najvišjih vrhov v Himalaji in Karakorumu.

Poleg plezanja v naših stenah bo največ posnetkov z odprav v Hindukuš in južne stene Makaluja. Avtor bo nekaj oljnih slik in grafik tudi razstavil, da bodo obiskovalci lahko videli tudi originale.

Danilo Cedilnik – Den

Pakistan 2007. (Arhiv D.C.-Den)

»Kadar smo v gorah sami in vidimo zanimiv prizor – lep, nenavaden, mogočen ... smo kar malo nesrečni, ker nimamo ob sebi nekoga, da bi mu pokazali tisto, kar nas je vznemirilo, in z njim delili čudenje. Morda zato poizkušam v svojih delih pokazati gledalcu, česar sam ni opazil, mu odkriti stvari na drugačen način, pričarati z likovnimi sredstvi občutenje, ki se ga sam ni zavedal. Vendar je to morda le eden od vzrokov, da upodabljam ta posebni svet. Seveda tudi vtis iz otroštva ni vplival na to, da je danes moj glavni motiv gorska narava. Gore slikam predvsem zato, ker so izjemno slikovite in ker jih še kar dobro poznam. Slikar Renoir je nekoč dejal: če hočeš dobro naslikati ženski akt, moraš model najprej "poblížiti" spoznati. No, jaz sem gore poblížiti spoznaval več desetletij, več ko sem hodil po vrhovih, bolj sem se odmikal od slikanja tihožitij, dolinske krajine in ljudi, zlasti portretov (pa tudi aktov), in vedno bliže so mi bili motivi gora.

» Gore, te med oblake se dvigajoče velikanske gmote skal in ledu, ki se v posebni svetlobi spremenijo v očarljive lepote, že stoletja navdihujejo romantične duše ter izzivajo k drznim dejanjem tiste, ki jih samo pogled na lepoto ne zadovolji. Tudi v dobi fotografije in filmov jih še vedno slikajo, praviloma v skladu s prevladujočim likovnim okusom časa.

Toda kaj je danes prevladujoči likovni okus? Težak odgovor. Eno je jasno: Den Cedilnik slika gore na čisto samosvoj, oseben način. To pomeni, da jih slika tako, kot jih vidi in doživlja vrhunski alpinist, ki ima vsa potrebna znanja šolanega slikarja. To pa ni tako pogosta, sploh pa ne lahko dosegljiva kombinacija! Šele ta omogoča, da lahko nekdo svoja doživetja v gorah izrazi prepričljivo tudi z risbo, barvo, kompozicijo, torej brez besed.« /.../

Danilo Cedilnik – Den: Everest - Lotse

V podzavesti je tudi tisto posebno občutje malega človečka v gorah... Strah? Zakaj pa ne! Pred njegovo sliko smo mi tisti, ki ta trenutek sredi ledene strmine čutimo pod seboj tisočmetrsko strmino. Ta čaka na našo napačno potezo. /.../

Leta so njemu, tako kot mnogim poprej, prinesla spoznanje, da ni potrebno več dokazovanje s fizičnimi dosežki. Ostala so doživetja in nujnost, da jih prepričljivo izrazi v slikah. Pravzaprav mu je padlo z ramen neko breme, alpinizem namreč zahteva skrajno racionalnost in disciplino. V Himalaji ga ob zadnjem obisku ni več skrbel jutrišnji vzpon, ampak je bila njegova naloga ohraniti čim več lepote. In tako se je na višini skoraj 5000 m posvečal slikanju akvarelov, iz katerih so potem doma nastajale slike na platnu. Prava eksplozija dejavnosti, desetine in desetine slik, njegovo plodno obdobje. In seveda posledica - nova kvaliteta! (France Zupan)

Prisrčno vabljeni na naš drugi večer v letošnji sezoni!